

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **S. G.**, zastoupená Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. CPR-3693-3/ČJ-2017-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 A 20/2017 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 1. 2017, č. j. KRPA-11866-16/ČJ-2017-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba dvou let, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí brojila stěžovatelka odvoláním. Žalovaný je shora označeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) na základě ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) zamítnul jako nepřípustné. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že součástí správního spisu je též listina datovaná dnem 10. 1. 2017 obsahující stěžovatelčino prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Stěžovatelka písemně prohlásila, že na základě své svobodné vůle se vzdává práva na odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění vydanému pod č. j. KRPA-11866-16/ČJ-2016-000022 dne 10. 1. 2017, a že byla řádně poučena o právních následcích vzdání se práva na odvolání. Žalovaný s přihlédnutím k písemnému vzdání se práva na odvolání shledal, že odvolání je nepřípustné.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) správní žalobou. Vyslovila přitom nesouhlas s názorem žalovaného o tom, že by se vzdala práva na odvolání, případně že o takovém svém úkonu nemá žádné povědomí ani jej nezamýšlela. Již ze skutečnosti, že požádala svého zástupce o podání odvolání jejím jménem, vyplývá, že si nebyla vědoma následků svého jednání, což mohlo být způsobeno jazykovou bariérou, případně vadným překladem, neúplným vysvětlením právních následků, nemožností poradit se o tomto kroku s advokátem, stresem a dalšími faktory. Institutu vzdání se práva na odvolání by mělo být ve vztahu k cizincům využíváno pouze výjimečně. Za situace, kdy cizinec v řízení zjevně usiluje, aby mu nebylo uloženo správní vyhoštění, požádá svého zástupce o podání odvolání a jeho doplnění, je navíc zřejmé, že postup žalovaného není korektní. Využití nedorozumění, dezorientace a momentálního stresu správním orgánem bez přítomnosti a konzultace účastníka s jeho zástupcem k tomu, aby došlo k podepsání vzdání se práva na odvolání, svědčí o tom, že tento úkon nebyl ze strany stěžovatelky učiněn jako informovaný a že se jednalo o omyl.

[4] Městský soud nařídil ve věci jednání. Jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 26. 4. 2017, stěžovatelka nejprve tvrdila, že dle zjištění jejího zástupce policie při jednání s cizinci nevysvětlí tento krok (tj. opatření listiny o vzdání se práva na odvolání podpisem účastníka řízení) a jenom předloží listinu účastníku s tím, že má být podepsána. Po konstatování obsahu správního spisu soudem stěžovatelka uvedla, že pro svůj zhoršený zrak a nevybavenost dioptrickými brýlemi v průběhu svého zajištění nebyla s to seznámit se s obsahem jí podepsaných listin, namísto čehož se spolehla na sdělení pracovníka správního orgánu prvního stupně, *„že to je v pořádku, že to má podepsat“*. Dále stěžovatelka uvedla, že žádala o tlumočníka a advokáta, v čemž jí nebylo vyhověno. Hlavním problémem dle stěžovatelky bylo, že dobře neviděla. Jednali s ní tři pracovníci policie, jeden z nich na ni více „tlačil“, že se nemá čeho bát, a aby podepsala.

[5] Městský soud shledal potřebným doplnit dokazování s ohledem na uvedená tvrzení stěžovatelky, pokud jde o jednání policistů při jejím výslechu dne 10. 1. 2017. Za účelem předvolání dvou pracovníků správního orgánu prvního stupně k podání svědeckých výpovědí proto městský soud jednání odročil. Z protokolu o jednání ze dne 4. 5. 2017 vyplývá, že z důvodu pracovní neschopnosti se k podání svědecké výpovědi dostavil pouze jeden z předvolaných svědků – J. M. Svědek uvedl, že byl přítomen pouze sepisování protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, nikoli předání prvostupňového

pokračování

rozhodnutí. Při přebírání rozhodnutí je běžně cizinec poučován o možnosti vzdání se práva na odvolání. Pokud se pro tuto možnost rozhodne, je sepsáno prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Tlumočník je při převzetí rozhodnutí přítomen, pokud cizinec o jeho přítomnost požádá. Ve věci stěžovatelky bylo skutečně rozhodnuto v rámci jediného dne po zahájení řízení; takový postup je dle svědka běžný. Pokud cizinec žádá přítomnost zástupce a tlumočníka, je postupováno tak, že případný zástupce je vyrozuměn, nebo je dána cizinci možnost jej kontaktovat. Pokud si účastník sám tlumočníka nezajistí, učiní tak na jeho žádost policie. Pokud naopak policisté nejsou s to porozumět účastníku řízení, zajistí přítomnost tlumočníka i bez žádosti účastníka s výjimkou situace, kdy by účastník měl proti přítomnosti konkrétního tlumočníka výhrady. Pokud není přítomen tlumočník, je na cizinci, aby se s obsahem rozhodnutí seznámil tím, že si je přečte. Po převzetí rozhodnutí je cizinec ústně poučen o možnosti vzdání se práva na odvolání, a pokud uvede, že se tohoto práva chce vzdát, je poučen i písemně v prohlášení o vzdání se práva na odvolání o následcích takového úkonu. Poté, co se cizinec seznámí s obsahem písemného prohlášení o vzdání se práva na odvolání, je mu umožněno toto prohlášení podepsat.

[6] Napadeným rozsudkem městský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl, neboť ji shledal nedůvodnou. Městský soud mj. z protokolu ze dne 10. 1. 2017 o vyjádření účastníka správního řízení, jenž je součástí správního spisu, zjistil, že stěžovatelka uvedla, že si není vědoma překážky svého vycestování z území České republiky a že vycestuje dobrovolně. Do České republiky přicestovala za účelem provozování výdělečné činnosti, sedm let zde pracovala legálně. Uvedený protokol byl sepsán bez přítomnosti tlumočníka, neboť stěžovatelka prohlásila, že nežádá jeho přítomnost a že česky rozumí slovem i písmem. Dále městský soud reflektoval obsah listiny s prohlášením o vzdání se práva na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jež je součástí správního spisu, opatřené podpisem stěžovatelky. Podle názoru městského soudu nevyplývá ze stěžovatelčina pokynu k vypracování a podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jejím zástupcem jakýkoli omyl stěžovatelky v době podpisu listiny obsahující prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Soud naopak vyslovil domněnku, že stěžovatelka byla v době převzetí prvostupňového rozhodnutí skutečně rozhodnuta uvedeného práva se vzdát. Pokud v dalších dnech změnila názor, neznamená to ještě, že se dříve daného práva nevzdala vědomě či informovaně. Stěžovatelčina tvrzení ohledně jejího špatného zraku, nemožnosti seznámit se s obsahem prohlášení o vzdání se práva na odvolání a vyvíjení nátlaku na její osobu pracovníky policie shledal městský soud účelovými; pokud totiž měla pochybnosti o obsahu podepisovaných listin, mohla jejich podepsání s takovým odůvodněním odepřít. Stěžovatelka je svéprávnou osobou, která je schopna sama za sebe (právně) jednat. Pokud stěžovatelka namítala, že žádala o přítomnost tlumočníka a zástupce, je i toto v rozporu s obsahem správního spisu, konkrétně pak s jí podepsaným prohlášením, že přítomnost takových osob nepožaduje. S ohledem na provedené dokazování tak městský soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, když stěžovatelčino odvolání zamítl jako nepřipustné.

[7] Stěžovatelka označuje jako důvod své kasační stížnosti nesprávné posouzení právní otázky městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Ačkoli stěžovatelka nepopírá, že prohlášení o vzdání se práva na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podepsala, namítá, že v daném případě nepředstavuje podpis projev její svobodné a omylu prosté vůle. Ohledně náležitostí projevu vůle odkazuje na závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 67/16, případně i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 2 Azs 212/2016 – 14. Stěžovatelka nerozuměla důsledkům připojení svého podpisu na předmětnou listinu a zároveň v daném momentu pociťovala, že je na ni vyvíjen jistý nátlak.

[9] Domněnku městského soudu, dle níž byla stěžovatelka v momentu podpisu prohlášení o vzdání se práva na odvolání k tomuto kroku rozhodnuta, označuje stěžovatelka za pouhou spekulaci. Nic z jejího jednání nenasvědčuje tomu, že by hodlala Českou republiku co nejrychleji opustit a že by byla se správním vyhoštěním od počátku smířena. Správní orgány rovněž nevyvrátily stěžovatelčino tvrzení, že na ni byl vyvíjen nátlak. Navíc je protismyslné tvrzení, že stěžovatelka měla podepsání policií předložených listin odepřít v situaci, kdy pociťovala nátlak ze strany pracovníka správního orgánu.

[10] Pro závěr, že stěžovatelčino rozhodnutí vzdát se práva na odvolání nebylo informované a dobrovolné, svědčí rovněž to, že správní orgán bez zjevného důvodu stěžovatelku o této možnosti vůbec informoval, navíc hned prostřednictvím předtištěného formuláře. Správní orgán prvního stupně neměl žádný důvod se domnívat, že by stěžovatelka mohla zamýšlet vzdát se práva na odvolání. Proto neměl ani povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu poučit ji o možnosti takového procesního postupu. Učinil tak patrně z důvodu zajištění vyšší míry „administrativní pohodlnosti“ celého správního řízení pro sebe samého. Podle již výše zmíněného ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu má správní orgán účastníka řízení poučit způsobem přiměřeným vzhledem k jeho osobním poměrům. S přihlédnutím k tomu, že při přebírání rozhodnutí a podepisování příslušných listin nebyl přítomen ani tlumočník ani zástupce stěžovatelky a čeština není mateřským jazykem stěžovatelky, která je právním laikem, jeví se být nepřiměřeným poskytnutý způsob poučení o možnosti vzdát se práva na odvolání, spočívající v předložení předtištěné listiny o vzdání se práva na odvolání.

[11] Konečně stěžovatelka namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval odlišně od své běžné praxe, kdy listiny obsahující prohlášení o vzdání se práva na odvolání bývají obvykle sepsány vlastnoručně účastníky řízení, což rovněž bývá dokladem svobodné a omylu prosté vůle konajících účastníků. Stěžovatelka nebyla požádána, aby svoji schopnost porozumět předloženému textu sama potvrdila tím, že k tomuto textu připojí vlastnoručně napsaný souhlas se vzdáním se práva na odvolání (*a contrario* rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 Azs 5/2017 – 19, a ze dne 15. 9. 2016, č. j. 2 Azs 212/2016 – 14).

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Kasační stížnost je přípustná.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[15] Stěžovatelka formulovala svou kasační argumentaci v zásadě tak, že městský soud pochybil, dospěl-li k závěru, že se svým prohlášením ze dne 10. 1. 2017 vzdala práva na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[16] Žalovaný postavil výrok svého rozhodnutí na ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, neboť dospěl k závěru, že odvolání není přípustné. To vyvodil ze zjištění, že správní spis obsahuje prohlášení stěžovatelky ze dne 10. 1. 2017, kterým se vzdala práva na odvolání ve smyslu § 81 odst. 2 správního řádu.

[17] Podle § 81 odst. 2 správního řádu platí, že *„[p]rávo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.“* Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011 – 80, uvedl, že *„...vzdání se odvolání podle § 81 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je jednostranným úkonem výlučně účastníka řízení, musí mít náležitosti podle § 37 citovaného zákona, musí být učiněn předepsaným způsobem, musí z něj být patrné, kdo jej činí a čeho se domáhá.“* Nejvyšší správní soud zastává názor, že po obsahové stránce stěžovatelčino prohlášení ze dne 10. 1. 2017 o vzdání se práva na odvolání ob stojí.

[18] Namítala-li stěžovatelka, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu se svou běžnou správní praxí, když stěžovatelce v souvislosti s poučením o možnosti vzdát se práva na odvolání předložil „formulářové podání“ takový úkon přímo obsahující, nezbyvá k tomuto Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že tvrzená skutečnost ze správního spisu nevyplývá. Nadto již ve výše citovaném rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011 – 80, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[s]právní orgán zcela jistě může v řízení využít i formulářových podání, jejich účelem je usnadnit procesní postupy účastníkům řízení (nikoli však správního orgánu). Takový postup lze vnímat jako naplnění zásady poučovací obsažené v § 4 odst. 2 správního řádu, která je součástí ústavního práva na právní pomoc obsaženého v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Poučovací povinnost správního orgánu v řízení, které vede, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech, nelze ji však vnímat jako návod k tomu, jak mají účastníci řízení v daném případě jednat. Správní orgán musí vždy, využívá-li předem připravená formulářová podání, postupovat tak, aby dostál základním zásadám činnosti správních orgánů (§ 2 až 8 správního řádu) a nezasahoval nepřipustným způsobem do ústavně garantovaných práv účastníků řízení. Svou pravomoc může správní orgán uplatňovat pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena a pouze v takovém rozsahu (zásada zákazu zneužití pravomoci - § 2 odst. 2 správního řádu). Při výkonu své pravomoci je správní orgán přitom vázán právními předpisy (zásada legality), při jejichž aplikaci musí z výše uvedené zásady obsažené v § 2 správního řádu a priori vycházet.“* Ze správního spisu dále nevyplývá, a ani v řízení před městským soudem nebylo stěžovatelkou prokázáno, že by formulář prohlášení byl správním orgánem prvního stupně stěžovatelce jakkoli podsouván ve snaze uvést ji v omyl.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úsudkem městského soudu na účelovost stěžovatelčiných žalobních (posléze částečně i kasačních) námitek. Jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 10. 1. 2017 (jehož správnost stěžovatelka rovněž stvrdila svým podpisem), stěžovatelka již při podání vysvětlení nežádala přítomnost tlumočníka, zároveň prohlásila, že česky rozumí slovem i písmem a že netrvá na přítomnosti svého zástupce (str. 2 protokolu). Z uvedeného protokolu se dále podává, že před 9. 10. 2012 stěžovatelka

pracovala v České republice „legálně“ již sedmým rokem. Poté, co jí bylo dne 30. 1. 2013 uloženo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-40491/ČJ-2014 – 000022 správní vyhoštění, vycestovala z České republiky toliko na jeden den, a to do Rumunska, kde si opatřila padělaný osobní doklad (o kterém si však stěžovatelka dle svého vyjádření myslela, že je pravý). Ve správním spise je mj. založena kopie stran 1, 3 a 5 výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo stěžovatelce uloženo první správní vyhoštění. V závěru tohoto rozhodnutí je uvedeno, že řízení bylo vedeno v jazyce českém bez přítomnosti tlumočníka, neboť stěžovatelka rozumí jazyku, v němž se řízení vede a rozhodnutí v plném rozsahu porozuměla. Konečně do protokolu o podání vysvětlení uvedla: „...svého jednání lituji, a jednala jsem v dobré víře, že mám správné doklady...Nežádám tlumočníka, nežádám žádných změn ani doplnění, a proto tento protokol podepisuji jako správný a úplný dne 10. 01. 2017 v 11:45 hodin.“ Správní spis rovněž obsahuje stěžovatelkou podepsané oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 1. 2017, č. j. KRPA-11866-11/ČJ-2017-000022, v němž byla stěžovatelka mj. poučena o právu dát se zastupovat zmocněncem na základě plné moci a v němž i osvědčila, že oznámení a poučení porozuměla, tlumočníka nežádá, neboť česky rozumí slovem i písmem. Obdobné poučení bylo stěžovatelce poskytnuto i souvislosti s jejím vyjádřením jakožto účastníka řízení o správním vyhoštění, jak uvedeno na str. 2 protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 10. 1. 2017, č. j. KRPA-11866-12/ČJ-2017-000022; porozumění tomuto poučení stěžovatelka opět stvrdila svým podpisem, přičemž znovu prohlásila, že netrvá na přítomnosti svého zástupce ani na přidělení tlumočníka. Porozumění českému jazyku slovem i písmem potvrdila stěžovatelka i při převzetí prvostupňového rozhodnutí.

[20] Není sice bez relevance (jak ostatně stěžovatelka upozornila již v žalobě), že celé řízení o správním vyhoštění, včetně předcházejícího podání vysvětlení, proběhlo v rámci jediného dne, a pokud by tedy na stěžovatelku skutečně byl v průběhu řízení vyvíjen nátlak, bylo by jen logické, že tomu tak bylo po dobu celého řízení; na druhou stranu ale nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelce bylo již předtím správní vyhoštění uloženo (v roce 2013), a byť jí mohlo posledně probíhající řízení působit stres, nejednalo se o její první takovou zkušenost. Již první řízení o správním vyhoštění bylo vedeno v českém jazyce, proč se jeví vysoce nevěrohodným tvrzení, že stěžovatelka obsahu prohlášení o vzdání se práva na odvolání nemohla porozumět. Ještě obtížněji uvěřitelná by pak byla případná námitka, že již v prvním řízení o správním vyhoštění byl na stěžovatelku policisty vyvíjen nátlak – za takové situace by totiž v důsledku takové dřívější zkušenosti stěžovatelky nemohl být s nejvyšší pravděpodobností nyní vyvíjený nátlak efektivní.

[21] Namítala-li stěžovatelka, že pro její zhoršený zrak nebyla bez dioptrických brýlí schopna se s obsahem podepisovaných písemností seznámit, hodnotí i tuto námitku Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem jako účelovou. Jednak tímto stěžovatelka podřívá souběžnou argumentaci neporozumění právním důsledkům vzdání se práva na odvolání (které může nastoupit zpravidla až tehdy, je-li osoba schopná text řádně zrakově vnímat), druhak stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby takovou okolnost policistům sdělila. V každém ohledu je však nutné zdůraznit, že obecným významem přisuzovaným podpisu listiny (bez ohledu na právní laictví osoby) je vyslovení souhlasu s jejím obsahem. Pakliže stěžovatelka mj. právě prohlášení o vzdání se práva na odvolání podepsala, aniž by alespoň požádala policisty o přečtení jeho obsahu (pokud neměla ke

pokračování

čtení nezbytné brýle), jde takové jednání jediné k její tíži. Pracovník správního orgánu prvního stupně neměl žádný důvod domnívat se, že by snad stěžovatelka nebyla schopna text prohlášení vůbec přečíst.

[22] Domněnce městského soudu, že si stěžovatelka svůj úkon dle § 81 odst. 2 správního řádu až později rozmyslela, nasvědčuje i obsah výše zmíněného protokolu o podání vysvětlení, v němž stěžovatelka uvedla, že lituje svého jednání a vyjádřila ochotu dobrovolného vycestování. V tomto ohledu je tudíž zjevně lichou stížní argumentace, že nic nenavštěvovalo tomu, že by hodlala Českou republiku co nejrychleji opustit.

[23] Nejvyšší správní soud má dále za to, že po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat vyvrácení skutkového tvrzení stěžovatelky ohledně vyvíjení nátlaku na podpis listin ve správním řízení jí předložených. Obecně lze konstatovat, že povinnost prokázat určité tvrzení spočívá na bedrech toho účastníka, který je uplatnil. Pokud by skutečně byl na stěžovatelku vyvíjen v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nátlak, jednalo by se o excesivní postup správního orgánu, který nelze v běžných případech presumovat, protože je třeba jej náležitě prokázat. Správní orgán však stěží může prokázat, že se jeho postup od běžných případů nikterak neliší, nedisponuje-li např. kompletním videozáznamem veškeré komunikace jeho pracovníků se stěžovatelkou v průběhu dne 10. 1. 2017 (tj. prokazování negativní skutečnosti). Byla to naopak stěžovatelka, kdo v tomto ohledu nesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Pokud však jde o povahu údajného nátlaku, neuvedla stěžovatelka nic konkrétního, ani nenavrhla žádné důkazy k prokázání svého (neurčitého a obecného) tvrzení. Městský soud proto nepochybil, když nepodloženému tvrzení stěžovatelky neuvěřil.

[24] Jak již bylo uvedeno výše, správní orgán prvního stupně neměl žádný důvod domnívat se, že by stěžovatelka nemusela obsahu prohlášení o vzdání se práva na odvolání porozumět, protože nelze trvat na tom, aby požadoval vlastnoruční sepsání prohlášení stěžovatelkou. Ze stěžovatelkou odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu nevyplývá nutnost vlastnoručního sepsání takového prohlášení. Takový postup může v případě pochybností toliko zvýšit pravděpodobnost úsudku, že projev účastníkovy vůle byl prostý omylu. Nejedná se však nutně o vztah příčinné souvislosti, a navíc by uvedený postup stěží mohl mít relevanci v případě namítaného nátlaku na osobu účastníka řízení.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou. Zároveň konstatuje, že napadený rozsudek (ani řízení před městským soudem) netrpí vadami ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nezbylo proto, než kasační stížnost zamítnout podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud přiměřeně podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalovaný sice má podle výše uvedeného pravidla právo na náhradu v tomto řízení účelně vynaložených nákladů, nicméně netvrdil (a ze spisu nevyplývá), že by jeho případné náklady jakkoli přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. S ohledem na právní závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 3. 2015,

č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, tudíž soud žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu